

kunne ikke støtte regeringen, medmindre den byggede en helt anden politik op end den, der fremgik af lovforslaget om stabiliseringslånet og de øvrige lovforslag.

A. C. Normann (RV) anbefalede lovforslaget som et led i den helhed, hele lovkomplekset om kriseforanstaltninger udgjorde. Han erkendte, at forslaget ramte hårdt på visse indtægtsgrupper, men fremhævede, at det samlede lovkompleks ramte til alle sider; således måtte både tjenestemænd og lønarbejdere opgive ca. én portion dyrtidstillæg, som de ellers havde ret til. Han kunne ej heller anerkende, at loven ville modvirke investeringen, idet han mente, det var givet, at der for en del af sparernes vedkommende vil blive ført købekraft bort fra privatforbruget. Han ville i øvrigt ikke benægte, at der kunne næres betænkeligheder ved lovforslaget, men det virkede ikke modsat sin hensigt vedrørende renten af den grund, at lånet ikke ville skade renteniveauet, fordi det ville overflødigøre, at staten skal låne tilsvarende beløb på lånemarkedet. Hans parti ville deltage i udvalgsbehandlingen ud fra den opfattelse, at der bør tages de størst mulige saglige hensyn til de øvrige partiers ønsker under forudsætning af loyalitet imod det principielle fællesgrundlag, regeringspartierne var enedes om.

Tholstrup (DR) omtalte nogle enkeltheder i lovforslaget, som måske kunne ændres under udvalgsbehandlingen. Hans parti kunne ikke deltage i den betragtning, at kriselovforslagene skulle virke forbrugsbegrænsende i almindelighed for derved at forbedre valutastillingen, men partiet var gået med til komplekset for at opnå dækning for statens underskud. De foreslåede foranstaltninger ville stabilisere kronen og derfor fremme opsparingslysten under forudsætning af, at inflationen blev standset.

Aksel Larsen (DK) fandt, at lovforslaget om stabiliseringslånet burde være kaldt forslag om bunden opsparring, hvoraf efter hans mening ville følge, at det kunne komme til folkeafstemning. Han tog i øvrigt ikke al den agitation, der var ført mod forslaget, alvorligt og mente, at flertallet af dem, der skulle bidrage til stabiliseringslånet, ville være i stand til at afse penge hertil. I øvrigt var det hans opfattelse, at den reelle hensigt med lovforslaget i forbindelse med de øvrige forslag ikke var at redde landets valuta, men at sikre kapitalisterne midler til investeringer.

Finansministeren udtalte i sin svartale, at han måtte fastholde stabiliseringslånet, så længe der ikke fra oppositionens side fremkom forslag, der med større virkning kunne træde i stedet for den styrkelse af statens finanser, som stabiliseringslånet ville betyde. Han udtalte, at det var klart, at stabiliseringslånet ikke ville påvirke forbruget med det fulde beløb, men det gjorde ikke lånet mindre effektivt i pengepolitisk henseende. Den kampagne, der var rejst mod lovforslaget, var overdreven bl. a. ved, at man ganske glemte, at det dog var et lån, der var tale om. Om de mod lovforslaget rettede